

"...Let me damage you again

For the sake of auld lang syne..."

James Fenton, *Let's Go Over It All Again*

ליד עץ השעם הגדול

סיפור קצר מאת ארנה קזין

לוסי הציעה שניפגש ליד עץ השעם הגדול, בלב אזור הַרְאָמְבֶּל. לא רציתי לעכב אותה, היא נשמעה קצרת-רוח, ממהרת, אז אמרתי, טוב, מצוין, אראה אותך שם, בשתיים. שאביא כריכים ושתייה? היא אמרה, למה לא, רעיון טוב.

נשארתי לי שלוש שעות. קצת התפלאתי שהיא קבעה אתי בחוץ. אף-פעם לא נפגשנו בחוץ. חשבתי לקפוץ לתערוכה במוֹמָה ואחר-כך לשבת בַּבְּרִיאָנְט פארק ליד הספרייה ולקרוא את הניו-יֹרְקֶר, שהיה בו סיפור חדש של לורי מור. אבל היא אמרה, "עץ השעם הגדול בלב הרַאמְבֶּל", והבנתי שאין לי מושג למה היא מתכוונת, אז החלטתי לוותר על המוזיאון ולחפש מיד כריכים טובים, אחד עם סלמון וגבינת שמנת ואחד עם רוסטביף, ואולי גם סלט קיסר בקופסה, ומיץ מנגו, בשביל לוסי, וג'ינג'ר אייל בשבילי, וללכת ישר לפארק, למצוא את האזור של הרַאמְבֶּל, שרק קראתי עליו במדריך אבל אף-פעם לא הייתי בו, ולחפש שם את עץ השעם הגדול.

רציתי לוודא שאמצא את נקודת המפגש שלנו. אני לא אוהבת למהר או לאחר. חשבתי שממילא אוכל לשבת בצל השעם ולקרוא את הסיפור של מור בנחת, עד שלוסי תבוא. מהמלון, ברחוב 34, עליתי בשדרה השלישית. מצאתי מעדנייה טובה ליד בניין הַקְרִיִיזְלֶר וקניתי כריכים ושתייה, חצי בקבוק יין אדום יבש וכוסות פלסטיק קשיחות ושקופות, וגם פרלינים של שוקולד ומרציפן. פניתי מערבה, למרכז העיר, ובבריאנט פארק התיישבתי לרגע על כיסא ברזל ירוק בצל עץ דולב עליז. היה קריר ובהיר, יום טוב של אפריל,

האנשים ברחבה נראו קלים וחיים, עסוקים אבל לא מבוהלים, כוסות קפה וארוחות-צהריים ארוזות, עיתונים וסיגריות, שיחות נמרצות. לבשתי את ז'קט הזמש הכחול, שלוסי אוהבת, הוא תמיד יושב עלי יפה. חשבתי על הפעם האחרונה שפגשתי את לוסי, בלילה לפני שעזבה את תל-אביב. צמרמורת חלפה בגבי. מאז אותו לילה, נשאר דבר-מה פעור ולא גמור. שלוש שנים מאז, חיפשתי ולא מצאתי. ופתאום הגיע המכתב הזה מלוסי, בדואר רגיל, "אולי תבואי אלי לניו-יורק, ונמשיך בנקודה שבה הפסקנו", וזה נראה לי משונה ומפתיע וקצת מפחיד. אבל לא היסטתי.

אל הפארק נכנסתי בפינה של קולומבוס ועליתי דרך המדשאות אל האגם. שני עננים שחורים נעו בכבודת מהצפון, אבל המדשאות נשטפו שמש ונזרעו בעשרות רובצים. חלפתי על פני הסירות ובית-הקפה ועצרתי מול במת הופעות קטנה. תופים, פסנתר וקונטרבס, ושלושה נגנים צעירים, מתולתלים, ממוקדי-מבט וחייכנים, די דומים זה לזה, אולי הם אחים, שניגנו קטעים של דיוק אֶלִינְגְטוֹן. עמדתי והקשבתי, רוח קרירה ריגשה את עורפי. הם ניגנו את "במצב-רוח סנטימנטלי" בעדינות, אבל המלנכוליה רק רפרפה וריחפה על מימי האגם, ולא צללה לתוכם, לא קפצה ראש, לא הרפתה מפני השטח ולא נבלעה בבבואתה. חיפשתי אבל לא מצאתי מקום להשאיר להם כסף, והמשכתי הלאה. אזור הראמבל משתפל אל הגדה הצפונית של האגם. במדריך מסבירים שזהו אזור השוטטות. חורשה מפותלת, מתעקלת ומתכנסת של עצי דולב ובוקיצה ושעם, ושיחים עבותים ומאה-ועשרים מיני ציפורים. שני בלוקים אורכו – בין רחוב 74 לרחוב 76. במדריך כתוב שפֶרְדְרִיק אולְמֶסְטֶד וְקְאֶלְוֶרט ווֶקְס, האדריכלים של הפארק, תכננו את האזור כסבך פראי, כדי שתושבי ניו-יורק ירגישו שהם יכולים ללכת לאיבוד באמצע העיר. כי העיר שלהם כל-כך מסודרת ומאורגנת, משורטטת בקווים ישרים. הם כל הזמן מובלים, מכאן לשם. הם צריכים הזדמנות להתיר את הרסן. מגיע להם למצוא גם פינה אחת שקטה, נחבאת, זרה וסבוכה, ולהיבהל, ולא לדעת בדיוק היכן הם נמצאים. השביל משך אותי פנימה, והעיר נעלמה באחת. האור התעמעם, השמש רק הכתימה קווצות של עלים, טפח של גזע, צדעיים של צמרות. שאון הציפורים עלה על שאון

הצופרים. זוג מבוגר, כסוף שיער, פסע נמרצות לפני בשביל. במדריך הראו תמונה של עץ שעם. ידעתי לזהות: הגזע, שמזכיר בדוחק פקק שעם, מסתעף בגובה מותניו, והצמרת הירוקה מתפרשת, בביטחון ובשמחה, כמו חיבוק גברי, כמו טפיחה על שכם. את השעם הראשון מצאתי בתוך סבך שיחים, מאחורי גדר ירוקה, והוא לא נראה לי גדול במיוחד אבל גם לא קטן, ולא היה ספסל לידו. הנחתי שעלי להמשיך בחיפוש. עליתי עם השביל ופניתי והמשכתי בעיקול ובדרך מצאתי עוד תשעה-עשרה עצי שעם. כולם פחות או יותר באותו גודל. נמוכים ורחבים. ספסלים פזורים ביניהם. בחורה קצוצת שיער ישבה על אחד הספסלים וקראה ספר, רולר-בליידס לרגליה. הפנים שלה נקיות ומסותתות, יפות. היא לבשה חליפת טריינינג צמודה, ונראתה נערית ואתלטית ומושכת. חשבתי לשבת על הספסל הצמוד אליה, אבל החלטתי שאני חייבת למצוא קודם את עץ השעם הגדול, ורק אז אוכל להירגע ולהתאקלם.

המשכתי לשוטט בראמבל, השבילים יורדים, מסתובבים, מסתתרים מאחורי סלעים, יוצאים אל קרחת קטנה, חוצים סבך, מתפצלים לחורשה, סנאי מנתר, ויונים, עקעקים ותוכיים חולפים ביעף, עצי שעם פזורים, כולם בגודל דומה. ובשבילים גברים ונשים, הולכים נמרצים או מהורהרים, יושבים על ספסלים וקוראים ובוהים. ירדתי ועליתי, שביל אחד הוביל אותי בחזרה אל האגם, שביל אחר הוציא אותי אל המדשאה ואל הטירה בצפון, באתי וחזרתי, פניתי והמשכתי. גבולות הסבך התחווירו לאט-לאט. הכרתי שיחים ופינות. לא מצאתי עץ שעם גדול באופן מיוחד. פעמיים עברתי על פני הקוראת הנערית בעלת הרולר-בליידס. בפעם השלישית כבר התיישבתי על הספסל הסמוך והנחתי את השקית עם האוכל וניסיתי להירגע והוצאתי מהתיק את הניו-יורקר. נשארה לי עוד שעה עד הפגישה. הוצאתי מהשקית את בקבוק הג'ינג'ר אייל ושתיתי כמה לגימות. התחלתי לקרוא. לסיפור קוראים "שוב רעבים", והוא נפתח ברטינה של בעל, שאשתו זנחה אותו. לא הצלחתי להתרכז. הדמויות היו שנונות מדי למצב-רוחי הדרוך. הרמתי את הראש והסתכלתי הצידה וראיתי שהבחורה מסתכלת עלי. חייכתי אליה והיא חייכה אלי במבוכה וחזרה לספר שלה. חשבתי שהיא נראית מתוקה, אבל ביישנית, וזה לא מה שחסר לי

עכשיו. ניסיתי להיזכר מה בדיוק לוסי אמרה. כן, בפשטות, ליד עץ השעם הגדול
בראמבל. אין פה מקום לטעות. חשבתי שכמובן היה עדיף לו שאלתי איפה זה, אבל מצד
שני הרי לא יכולתי לשאול. אלה החוקים. היא אומרת ואני עושה. אין ברירה, אני צריכה
להתאמץ כדי לפגוש אותה. והפעם היא החליטה לגרום לי להזיע מראש. יופי, חידוש. זה
אף-פעם לא קרה. כל הפגישות שלנו עד עכשיו היו מסודרות. היא באה בזמן. המשחק
התחיל רק אחרי כוס יין אחת וכוס מיץ מנגו ושיחה נינוחה קצרה על הא ודא. בפעם
הראשונה שנפגשנו, במועדון, היא אמרה לי שהיא מלכה סקוטית ושהיא יכולה לתת לי
מה שאני צריכה. אמרתי, הלואי. אני מאוד מקווה. היא שאלה איפה אני גרה והורתה לי
לחכות לה שם בתוך שעה. היו לי אחרות לפני, אבל משהו בה היה קר ומושך בצורה
שלא הכרתי. היא הסתכלה עלי וידעתי שהיא רואה. היא היתה לבנה מאוד ושפתיה
משוחות בשפתון בצבע יין ועיניה מודגשות בפסים שחורים עבים. היא לבשה חצאית
סקוטית, המשבצות בגוון כחלחל ירקרק, של שבט מקרובארט. היא נעלה מגפי צבא
שחורים של גברים, ועל הגרב הלבן חגרה נדן וחרב קטנה. היא היתה יפה כל-כך, מוגנת
וסוערת, חשבתי שאני מתפקעת. בכל פעם שקבענו פגישה היא באה בדיוק בזמן ונכנסה
וישבה, ושוחחה אתי, לפעמים אפילו ישבה לידי וליטפה את העורף שלי, וסיפרה לי על
העבודה שלה, היא מדריכת טניס, ודיברה על הילדים הקטנים המוכשרים, על ההורים
הלחוצים, על המאהבים ועל המאהבות, היא היתה קלה ומשעשעת ודי נבונה. היא שאלה
אותי קצת על העבודה שלי, בעיתון, מה כתבתי השבוע, על מה אני עובדת, ואמרה לי
שאני חמודה. אהבתי את השגרה שלנו, את הפגישות פעם בשבוע במשך חצי שנה.
אהבתי את השיחות הקטנות, אבל גם חיכיתי לסוף שלהן, בדריכות, ברתיעה, בכמיהה.
והשיחות האלה תמיד נגמרו בעתן. בכל פעם שגמרה את כוס היין היתה קמה על רגליה,
אומרת, טוב, צחקנו, נהנינו, יאללה, ונכנסת עם התיק לאמבטיה ומחליפה לבגדים
הסקוטיים שלה ויוצאת קרה, רעה ומעליבה. אמרה לי שאני עלובה, שאין לי חוט-שדרה,
שפלא שאני עומדת, אולי כדאי שאזחל. תזחלי. עשיתי כמצוותה. היו לי אחרות לפני,
אבל איתה היה נשכח המשחק מהר מאוד, והייתי מאמינה. כן, בהחלט, אולי כדאי

שאזחל. למה לא. העמידה בשבילי היא תנוחה יהירה. מופרזת. עדיף שאזחל. זחלתי.
זחלתי. זרועות וירכיים וצוואר ולחי על הרצפה הקרה. גופי העירום על הרצפה הקרה.
סחור-סחור סביב הספה. אל המטבח, לתוך הפרוזדור. היא דרכה עלי והכתינה בי
במטאטא ואני זחלתי והאבק נדבק לגופי, לשיער הערווה שלי, לשדיים שלי. בפעם
האחרונה שנפגשנו היא התעללה על עצמה. היא הבינה בדיוק מה אני רוצה, מה מגיע
לי. היא עשתה כל מה שרציתי אבל לא ביקשתי. היא אמרה לי להתפשט ולכרוע. היא
החזיקה חזק את השיער שלי ודחפה דילדו עבה לפה שלי ואמרה לי למצוץ. כמעט
נחנקתי אבל עשיתי מה שדרשה. היא הכניסה והוציאה את הדילדו מהפה שלי. היא
החדירה אותו לעצמה ואוננה. היא אמרה לי שאני חור. חור גדול. היא אמרה לי לעמוד.
היא שרטה בציפורן ארוכה וגסה את הלחי שלי. היא סטרה לי. פעם ועוד פעם ועוד פעם.
הלחי שלי בערה והגוף שלי רתח. היא בעטה בי. במפשעה. בישבן. בירך. בבטן. בעטה
ובעטה. התקפלתי וכאב לי והגוף שלי רתח ורציתי שתמשיך, יותר חזק, יותר חזק. היא
אמרה לי לבוא איתה לשירותים. היא אמרה לי לשבת על האסלה. היא הפשילה את
החצאית והתיישרה עלי. היא התרוקנה. הריח הנורא והעיסה הדוחה נמרחו על הערווה.
היא לא ניקתה אותי. היא ציוותה עלי לנקות אותה. עשיתי מה שאמרה. כשגמרנו היא
השכיבה אותי בסלון על הרצפה והוציאה את החרב מהנדן ושרטטה על הגב שלי עמוד-
שדרה. חוליה-חוליה. היא קרעה אותי ואני התאחיתי. היא ידעה בדיוק מה אני צריכה.
שלוש שנים אני מחפשת ולא מוצאת. היא ידעה.

בהיתי כך על הספסל שעה ארוכה, והצצתי בשעון והנה, נותרו רק חמש דקות עד השעה
שתיים. הבחורה הנערית עדיין קראה בשקט לידי. כחכחתי ושאלתי, סליחה, אולי את
יודעת איפה כאן עץ השעם הגדול? היא הרימה את הראש ושאלה, "מה?" שאלתי שוב.
היא חייכה. "את צוחקת?" היא שאלה. לא, אמרתי, קבעתי עם מישהי והיא אמרה לי, ליד
עץ השעם הגדול בראמבל. זה הראמבל, כן? הבחורה החמודה כיסתה את פיה,
כמחניקה צחוק או רחמים. היא אמרה, "גוד, זה לא נעים. את לא מכאן, הא? ליד עץ
השעם הגדול, זה מין ביטוי כזה. זה כמו להגיד, כן, בואי ניפגש על הירח. כלומר, זו דרך

להגיד 'לא'. זה ציטוט מאיזה סרט אינדי ניו-יורקי שכולם ראו ואף-אחד לא זוכר ממנו כלום חוץ מאשר את המשפט הזה. אני מצטערת. הבריזו לך". הקשבתי לה, ולקח לי זמן להבין מה היא אומרת. אין עץ שעם גדול. ליד עץ השעם הגדול זה כמו בוקרה פִּלְמֶשֶׁמֶשׁ. כלומר, אף-פעם, בשום מקום. באתי כל הדרך אל לואי, בהזמנתה, כל הכסף הזה, כל הציפייה, והיא התחמקה כך מפגישה. הסמקתי. השפלה כזאת אני לא מכירה. רציתי לבכות. רציתי לנשום עמוק או לבכות או לנשום. חשבתי שזה לא הוגן מצדה של לואי, לא עושים את זה מחוץ למשחק. זה לא מסעיר. זה לא עושה לי טוב. אבל חשבתי, בעצם מגיע לי. זה מה שבאתי לקבל. בשביל זה טסתי שתיים-עשרה שעות. למה ציפיתי? זה מה שמגיע לי. כי כן, אני יודעת, נכשלתי. לא באתי רק בשביל המשחק. באתי בשביל השיחה שלפני המשחק. בשביל היד שלה על העורף שלי. באתי בשבילה. זה כישלון. וזה מגיע לי. על טעויות כאלה משלמים. היא קלטה אותי. היא תפסה אותי. היא שמעה בקול שלי וידעה שהתבלבלתי. אכזרית וקרה. גחמנית ורעה. הרי אני מכירה אותה. אין לה סבלנות לטעויות כאלה והיא לא סלחנית. למה ציפיתי. "אני מצטערת", אמרה שוב הבחורה, "זה לא נעים". התנערתי. אמרתי לה, וואו, זה מביך, כן. טוב, אני מבינה. תודה. הסתכלתי עליה. היא נראתה יפה וחיונית והעיניים שלה חייכו. שאלתי אותה, את בטוחה? את לא צוחקת עלי, נכון? היא אמרה, "לא, לצערי אני בטוחה". אמרתי טוב, תודה, וקמתי ללכת. היא קראה אחרי, "היי, שכחת את השקית". חזרתי ואמרתי, נכון, נכון. את רעבה? יש לי כאן סנדוויצ'ים טובים ויין. את אוהבת מיץ מנגו? היא אמרה, "כן, אני רעבה", וגלשה אל הספסל שלי והתיישבה לידי והוציאה את שני הכריכים ונעצה שיניים ונטלה חתיכה מכל אחד ואמרה, "אמממ, זה טוב", ואכלה את הכריך עם הרוסטביף במהירות. היא לא שאלה אותי איזה כריך אני רוצה. היא חיפשה עוד בשקית ומצאה את הפרלינים והכניסה לפה ומצצה. היא פתחה את המנגו ולגמה. היא חלצה את הפקק של היין ומזגה לעצמה. היא חייכה אלי. היא נראתה טורפת שמחה. חשבתי להגיד לה שאני בניו-יורק עד סוף-השבוע, אולי היא רוצה לעשות משהו ביחד. חשבתי שבעצם

היא לא כל-כך ביישנית. היא יודעת מה היא רוצה. אבל לא הספקתי להוציא מלה. היא
גמרה לאכול, ואמרה, טוב, שלום, ונעמדה על הרולר-בלייזס שלה והתרחקה.

מתוך "פיקניק", בהוצאת הקיבוץ המאוחד, 2006, בעריכת דנה אולמרט